

Levande förlåtelse

Predikan av pastor Eric Sjödin

“Inte heller jag dömer dig. Gå, och synda inte mer!”

(Johannes 8:11)

Inledning

Vi människor längtar efter förlåtelse. Men ibland får vi känslan att vi vill ha förlåtelsen utan förändringen, nåden utan omvändelsen. I dagens predikan möter vi en kvinna som står inför både synd och dom inför Herren. Hans ord är fyllda av både kärlek och sanning:

“Jag dömer dig inte. Gå, och synda inte mer.”

Herrens ord till kvinnan är kärnan i dagens budskap. Förlåtelsen är verklig och fri men den är inte bara något vi säger med våra läppar. Herren kallar oss också att lämna det onda bakom oss och börja leva i det goda. Inte bara att tala om omvändelsen utan att leva den.

Läsningar

Från den Heliga Skrift

Johannes 8:2–11:

Tidigt på morgonen kom han tillbaka till tempelplatsen. Allt folket samlades omkring honom, och han satte sig ner och undervisade dem. Då kom de skriftlärdade och fariseerna fram till honom med en kvinna som hade gripits för äktenskapsbrott.

De ställde henne mitt framför sig och sade: "Mästare, den här kvinnan greps på bar gärning, när hon begick äktenskapsbrott. I lagen har Mose befallt oss att stena sådana. Vad säger då du?" Detta sade de för att snärja honom och ha något att anklaga honom för.

Men Jesus böjde sig ner och skrev med fingret på marken. När de stod kvar och frågade honom, reste han sig och sade: "Den som är utan synd må kasta första stenen på henne." Och han böjde sig ner igen och skrev på marken. När de hörde detta gick de därifrån, den ene efter den andre, de äldste först, och han blev lämnad ensam kvar med kvinnan som stod där.

Jesus reste sig upp och sade till henne: "Kvinna, var är de? Har ingen dömt dig?" Hon svarade: "Nej, Herre, ingen." Då sade Jesus: "Inte heller jag dömer dig. Gå, och synda inte mer!"

Översättning: Svenska Folkbibeln 1998

Från den Himmelska läran

Arcana Coelestia # 8393:

Omvändelse som bara finns på läpparna men inte i livet är inte verklig omvändelse. En omvändelse med orden leder inte till att synder förlåts. Endast omvändelse i livet kan göra det. Herren, som är själva Barmhärtigheten, förlåter ständigt människans synder men synderna håller sig ändå kvar vid människan, hur mycket hon än tror att de har blivit förlåtna.

De avlägsnas inte från henne annat än genom ett liv i överensstämmelse med trons bud. I den mån hennes liv överensstämmer med dessa bud avlägsnas hennes synder och i den mån synderna avlägsnas är de förlåtna.

Ty människan hålls tillbaka från det onda och bevaras i det goda av Herren. Människan kan hållas tillbaka från det onda i det kommande livet i den mån hon under sitt jordeliv har motstått det onda och hon kan då bevaras i det goda i den mån hon under sitt liv har gjort det goda på grund av kärlek till det goda. Av allt detta kan man förstå vad syndernas förlåtelse är och hur den kommer till. Den som tror att synder förlåts på något annat sätt misstar sig mycket.

Predikan

Levande förlåtelse

När vi läser berättelsen om kvinnan som förs fram till Jesus, kan det ibland vara svårt att inte se oss själva i berättelsen. Ibland ser vi oss som den som faller, den som bär på skuld och skam. Ibland ser vi oss som den som står med stenen i handen, redo att döma. Ibland ser vi oss som den som gärna vill tro att några väl valda ord, en bön eller en bekännelse räcker för att allt ska vara i sin ordning.

Det finns många tillfällen där människor har bett om förlåtelse, sagt de rätta orden men innerst inne vetat att de inte riktigt tänkte förändra något, utan bara lösa en uppkommen situation. Orden fanns där men riktningen i livet var densamma.

Det är obekvämt att erkänna, men ibland vill vi ha förlåtelsen utan omvändelsen. Vi vill ha friden utan kampen. Vi vill att Herren ska stryka ett streck över det som varit, utan att vi behöver hantera det som fortfarande finns kvar.

Dubbla måttstockar

Vi lever i en tid där ord är viktiga, att uttrycka ånger, att säga "förlåt". Det är bra att vi säger "ursäkta", "förlåt" eller "hoppas" när vi råkar gå in i någon i mataffären eller någon annan mindre olycka.

Men samtidigt finns det en djupare insikt i oss: att verklig förlåtelse måste vara något mer, något som når djupare än att bara säga det med läpparna.

Vi vet att det finns en skillnad mellan att säga något och att leva det. Vi vet hur lätt det är att hoppas att Herren ska nöja sig med våra ord medan våra handlingar fortsätter som förut.

Vi vet också hur lätt det är att bära på dubbla måttstockar: att hoppas på nåd och kärlek för oss själva men att vi samtidigt är snabba på att döma andra. Precis som människorna i dagens läsning, de som stod med stenar i händerna, säkra på sin rätt.

Och kanske är det just där vi alla befinner oss ibland: med kunskap om det rätta och att vi säger rätt saker men vi lever ett liv som ännu inte ligger helt i linje med vår kunskap.

Verklig förlåtelse

I Johannesevangeliet 8 ser vi hur en kvinna ställs inför Jesus, skyldig enligt lagen. Situationen är laddad, nästan brutal. De skriftlärda och fariséerna har rätt i sak, lagen säger vad den säger. Men deras hjärtan är hårda. De använder sanningen som ett vapen.

Det är här Herren gör något oväntat. Han böjer sig ner. Han dröjer. Och så säger Han:

“Den som är utan synd må kasta första stenen på henne.” (Johannes 8:7)

En efter en går de därifrån och så står kvinnan ensam kvar inför Honom. Och då säger Han: “Inte heller jag dömer dig. Gå, och synda inte mer!” (Johannes 8:11)

Här ser vi något avgörande om Herrens förlåtelse. Den är verklig, den är fri, den är utan fördömelse men den är aldrig likgiltig inför hur vi lever. Herren skiljer inte förlåtelsen från livet. Han förenar dem. Förlåtelsen öppnar vägen och den vägen är ett nytt liv.

Detta stämmer djupt med den Himmelska Läran. Där betonas att förlåtelsen inte är något yttre beslut hos Herren, utan något som sker i människans liv när hon vänder sig bort från det onda. I den Himmelska Läran står det att göra bättring innebär att man, efter att ha bekänt sina synder och med ett ödmjukt hjärta bett om förlåtelse för dem, avstår från dem och lever ett nytt liv enligt budorden. (AC 8389)

I en annan del av den Himmelska Läran står det att våra synder inte förlåts när vi säger att vi omvänder oss utan att de förlåts när vi förändrar våra liv. Att vi rannsakar oss själva, erkänner våra synder, ber Herren om hjälp och sedan avstår synderna i våra vardagliga liv. Det är då förlåtelsen kommer! (HLNJ 164–165)

Den Sanna Kristna Religionen 611 säger att ju mer vi blir pånyttfödda och växer andligt, desto mer läggs våra synder åt sidan. Den gudomliga processen att omvända sig handlar om att vi ska tygla vårt naturliga jag så att det inte kontrollerar oss eller påverkar vårt förstånd. (SKR 611)

Detta är inte ett hårt budskap, det är ett hoppfullt budskap. För det betyder att Herren inte bara säger att vi är förlåtna utan att Han arbetar i oss för att faktiskt befria oss från syndens slaveri. Slaveriet som leder till sorg, hat, girighet eller förtvivlan.

Gamla testamentet vittnar om samma sak. Profeten Jesaja säger:

“Tvätta er och gör er rena. Tag bort era onda gärningar från mina ögon. Sluta att göra det som är ont. Lär er att göra det som är gott, sök det rätta.” (Jesaja 1:16–17)

Och profeten Hesekiel säger:

“Men om den ogudaktige vänder om från alla de synder som han har begått och håller alla mina stadgar och gör det som är rätt och rättfärdigt, då skall han förvisso leva och inte dö.” (Hesekiel 18:21)

”Kasta bort ifrån er alla de överträdelser genom vilka ni har syndat och skaffa er ett nytt hjärta och en ny ande.” (Hesekiel 18:31)

Herren är den eviga kärleken och nåden själv. Han vill ständigt förlåta. Men förlåtelsen blir verklig i oss när vi faktiskt lämnar det onda och börjar leva i det goda.

Läpparna och handlingen

Så vad betyder allt detta för oss idag?

Det betyder att vi inte behöver leva i illusionen om att allt handlar om att säga rätt saker. Herren ser djupare än så. Han ser hjärtat, viljan och riktningen i våra liv. Och Han arbetar i oss, ständigt, för att dra oss bort från det onda.

Men det betyder också att vi är kallade att samarbeta med Honom. Att faktiskt säga nej till det vi vet är fel. Att inte ursäkta det. Att inte gömma det bakom fina ord. Utan att, steg för steg, börja leva annorlunda.

Finns det något i våra liv där orden och kunskapen har funnits men inte förändringen? Något vi säger gång på gång inför Herren och våra medmänniskor, men som ändå inte är en del av våra liv?

Herren säger samma sak till oss som Han sa till kvinnan i dagens läsning. Detta är kallelsen. Detta är vägen. När Herren säger till kvinnan: “Gå, och synda inte mer”, så är det inte en kall befallning. Det är en inbjudan till frihet. Han säger: “Du behöver inte leva så här längre. Det finns ett annat liv.”

Det handlar inte om att bli perfekt över en natt. Det handlar om att vandra i rätt riktning. Om att börja ta konkreta steg bort från det som är ont. Att säga: “Herre, hjälp mig att inte bara säga det rätta utan att leva det rätta.”

Att avstå från det onda när det visar sig. Att välja det goda, inte bara med läpparna utan också i handling.

Gå, och synda inte mer!

Och kanske är det just det vi behöver höra idag. Inte bara att vi är förlåtna, utan att vi kan bli befriade. Att det finns en verklig väg bort från det som binder oss. Bort från det som förstör våra egna liv, men också andras liv.

Vi ska inte se detta som en tung börda, utan som en levande väg. Vi ska inte vara människor som kastar sten på folk, men vi ska samtidigt inte heller ursäkta synden.

Förlåtelsen är verklig, just för att Herren verkar i oss och hjälper oss att lämna det gamla bakom oss. Att förlåtelse inte bara är något som sägs, utan något som växer fram när vi, tillsammans med Herren, vänder oss bort från det onda och gör det goda.

Då skulle vi inte bara tala om nåd och kärlek, utan att vi skulle få leva i dem.

Och det är då just dessa ord blir levande i våra liv när Herren säger till oss:

"Inte heller jag dömer dig. Gå, och synda inte mer!" (Johannes 8:11)

Amen!